

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 р 32/2020

Рж1 р 33/2020

17.09.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, судија Слађана Накић Момировић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача због неодлучивања о приговору предлагача од 11.06.2020. године услед повреде права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2315/19 и о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 р 4/20 од 03.08.2020. године, дана 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Новом Саду Р4 р 4/20 од 03.08.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба предлагача због неодлучивања о приговору предлагача од 11.06.2020. године услед повреде права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2315/19.

Образложење

Предлагач је Апелационом суду у Новом Саду дана 11.06.2020. године поднео приговор ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2315/19.

Предлагач је након тога, дана 24.08.2020. године, изјавио жалбу због неодлучивања о приговору поднетом 11.06.2020. године ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2315/19.

Апелациони суд у Новом Саду је решењем Р4 р 4/20 од 03.08.2020. године, одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2315/19.

Предлагач је против наведеног решења изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући побијано решење, на основу члана 16. и 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), одлучено је да жалба предлагача није основана.

Апелациони суд у Новом Саду је спровео испитни поступак, па је, одлучујући о поднетом приговору ради убрзања поступка од 11.06.2020. године, утврдио да је предлагач поднео тужбу против туженог 01.02.2010. године Основном суду у Лозници, ради утврђења да је са туженим закључио Уговор о раду на неодређено време, поништаја решења туженог о отказу уговора о раду и обавезивања туженог на накнаду штете. Првостепени поступак је окончан пресудом Основног суда у Лозници П1 286/10 од 11.01.2012. године. Другостепени суд је решењем Гж1 7356/13 од 15.04.2016. године укинуо пресуду Основног суда у Лозници П1 286/10 од 11.01.2012. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење који је првостепену пресуду донео 23.02.2018. године. Тужилац је изјавио жалбу на ову пресуду као и тужени па је потом пред другостепеним судом вођен поступак по жалбама. Списи предмета су достављени надлежном апелационом суду 29.05.2018. године, који је решењем од 04.06.2018. године вратио спис првостепеном суду ради одлучивања о предлогу тужиоца за доношење допунске пресуде. Првостепени суд је дана 06.07.2018. године донео решење којим је констатовано да тужба тужиоца, у делу захтева којим је тражио да се тужени обавезе да га врати на посао повучена, одбачен је и предлог тужиоца за доношење допунске пресуде као неблаговремен. Наведено решење је достављено пуномоћнику тужиоца 11.07.2018. године, а пуномоћнику туженог 12.07.2018. године и против овог решења је изјављена жалба. Поступак пред другостепеним судом је окончан дана 25.06.2020. године када је одлучено о жалбама парничних странака и донета одлука а предмет је из надлежног апелационог суда експедован првостепеном суду дана 24.07.2020. године.

У току овог поступка је предлагач тражио заштиту због повреде права на суђење у разумном року, па је решењем Апелационог суда у Београду Р4 р 445/14 од 15. јуна 2016. године утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року пред Основним судом у Лозници, а који период обухвата и делом поступак пред Апелационим судом у Београду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилна је оцена нижестепеног суда о неоснованости приговора, при чему је суд водио рачуна о свим критеријумима за оцену трајања разумног рока применом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Мерила за оцену трајања суђења у разумном року прописана су у члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, према коме се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која би била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Имајући у виду цитиране одредбе предлагач је имао Уставом зајемчена права да се о његовом захтеву реши на наведени начин.

Имајући у виду наведено, као и утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепеног суда да у току предметног поступка није дошло до повреде права на суђење у разумном року с обзиром на сложеност ове правне ствари и укупно трајање поступка. Ово посебно стога што је у овом парничном поступку већ утврђена повреда права предлагача на суђење у разумном року и пружена му је сатисфакција у виду одређивања примерене накнаде и то решењем Р4 р 445/14 од 15. јуна 2016. године. Од момента када је утврђена повреда права предлагача на суђење у разумном року, па до подношења новог захтева за заштиту права, имајући у виду све наведене критеријуме, по правилном закључку из побијаног решења, није дошло до нове повреде овог права. Стога су супротни наводи жалбе предлагача неосновани.

Из наведених разлога је на основу члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у првом ставу изреке.

Према члану 14. став 1. Закона о заштити о праву на суђење у разумном року, странка има право на жалбу ако је њен приговор одбијен или ако председник суда о њему не одлучи у року од два месеца од дана пријема приговора. Пошто је о приговору одлучено у року краћем од два месеца од дана пријема приговора, у складу са чланом 14. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, жалба због неодлучивања није дозвољена, па је стога донета одлука као у другом ставу изреке.

Судија

Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић